

ספר תורה, ראי לא פיטא חבי, טירקע חבי פריבען – כיינד גוללים ספר תורה, וראי קא יתיב דפא אנטכרייה – הרי דף נגעל על חבירו, אלא ודאי בין דלא אפשר לגלול בלא זה שער, חפא נפי בון שפיעמיס רלא אפשר להזהר שלא יהו מונחים ספרי התורה וה עלה השער, ואין לפשט מכך לעניין קנית ספר תורה. ראי אהחרת פא שטען, לאטער רעה בר בר חה אבר רבוי זוחנן טשות רבן שטען בון גטלאל, לא יטבור ארכס ספר תורה יישן לפקח בו תרש, ומפורש שאסור. דוחה הגמרא: הקט אסור טשות שחווישים לפשייעותא, שמא לאחר שימזכיר ישוע ולא יקנה אחר ומתוך קר יפסדו הרומים, וכי קאנדרין שיש ספק, בגין דכתיב וטנה לאיפרויק – שיש ספר תורה חדש בבית הספר, ורוצה למכוור ספר תורה ישן שבידיו כדי לקנותה פאי – מה הרין בוה. ראי אהחרת: פא שטען, לאטער רבוי זוחנן טשות רבוי מאיר, אין מזקירות ספר תורה, אלא כדי ללמוד תורה ולהתפרק ממדמי, ושיהה לו דמים כדי לישא אשפה, וככם שמוטר כדי ללמוד תורה, הוא הרין שמוטר כדי לקנות ברומו ספר תורה אחר, ושטען טעה שלמכור ספר תורה לתמורה לספר תורה שפיד רבי. דוחה הגמרא: דילטאו שאני לוטוד תורה שמוטר למכוור עברו ספר תורה, שטולדו מביא לדידי מעשנת, ולישא אשפה נפי התירו משוט שלא זהו בראה לשכבה יצירה, ישעה מה יוו, אבל למכוור ספר תורה בחטמורה לספר תורה פנו רבנן, לא יטבור ארכס ספר ברייתה בענין מכירת ספר תורה לא. ולא נפשט הספק. ראי עיל פאי שארכו ציריך לו בגין שיש לו אחר. ותר עיל בון אפר רבן שטען בון גטלאל, אפלו אין לו פה יאל, וטבר ספר תורה או בטחו לשפותה, אינו רואה ברומותם פיטן ברכחה לעולם. שניינו במשנה: בון במווערטערין.

הgamra mengbile din: האפר רבא, לא יאנו שוג בדמים שנשארו מבירת דבר קירוש יש לקנות דבר שקדושתו גROLה יהורה, אלא בשפיכו קנו וחותירו חלק מדרמי המכירה שלא הוערכו לשלם על הדבר שקנו אבל אם בנו מעות מן העיבור לקנות ספר תורה, וחותירו מהן לאחר קניתו מותר לקנות בהן דבר שקדושתו פחותה ממנה, שהרי עדין לא השתחשו בהם לקודשה חמורה. אבי מקשה על דבריה איתיבעה אפי, שניינו בברירתא לגבי מכירת דבר קירוש, בטה רברים אטוריים שעריך להעלות דמיו לקודשה חמורה, דוקא כשלא הטעני ישיתחמו בהן לדבר שקדושתו פחותה פחותה, אבל אם הטעני קר, אפלו להשותם בהם לדוקסוקיא טויה. gamra מבניה שמוכרה שמדובר במותר המעוטה, שהרי לגבי והמעות עצום שרוצים לקנות בהן מפורש במסנה שיש להעלותן לקודשה גROLה יהורה, ואין מועל על הדינאי. ובברירתה gamra קיימי קובי רפי, אילטאו שמדובר בשפטבו וחותירו, כי הטעני טאי תוי, הרי יש למעות דין קודשה מבואר במשנה, אלא ודאי מדבר בשכבה וחותיר, ומדוקא מן הברירתא, פיטנא שמוטר לעשות בהם רצונות, משום רחתגע, הא לא הטעני, לא, וקשה על רבא שחותיר בכל אופן. מורתצת gamra: לעולם מדבר בברירתא בשפיכו וחותירו, ורקי קאטער רבקרים אטוריים, כשלא הטעני שבעה טובי תעדי בעפער אנטשי העיר, אבל אם הטעני שכעה טובי עיר בעפער אנטשי העיר, להשתמש בדמים הנוגדים, אפלו לדוקסוקיא נפי מוטר. gamra מפרש מהו 'וכוסטיא': האפר ליה אבוי לההוא פיטנע דתונה טפער טחניא – אחד החכמים שסידר ביריות קפיה דרב ששת, פיטן לך ברב ששת פאי פירוש 'דוקסוקיא'. האפר ליה, וכי האפר רב ששת, פירשו פטרשא דטנא – רוכב סוס של העיר, ומזהו לאנשי העיר לשולחו למושל העיר בעת הצורך. לימוד ממעשה זה: האפר אבוי לאחר ששמע ואთ, חלה, תא זורקא מרבען – תלמיד חכם צערן דיטשען ליה טילטוא – דין מסום ולא גע פירושא, לישילקה קפיה דשבית קפיה רבנן – ישאל את המוציא תדרר לפני חכמים, דלא אפשר דלא שטען ליה את פירוש הדבר מון נברא רעה.

קוותיה ריב פפי טסטברא, ראנפר רבוי יהושע בון לוי, בית חנinct טופר לעשותו בית פדרך. מסיקה הגמרא: אכן שטע פיטה כרב פפי. מחולקת בית המקדש הראהון מלכים במת' עישרוף את בית ה' ואת בית הפלך ואת כל בתי יודישטם ואת כל בית גודל שרכ באש, וויש לררוש, 'בית ה' זה בית הפלך', ו'בית הפלך' אלו פלטירין – ארמנונות של פלה, 'את כל בתי יודישטם ווישן פטנרטלן' הינו בתיהם המגורים בפיטגן, ובדרשת התיבות 'את כל בית גודל שרכ באש' נהילו רבוי יהונן ורבוי יהושע בון לוי, חד אנט, שהכוונה לטקום שטנרטלן בו תורה – בית המדרש, שעלה ידי לימוד הריכים בו התורה מתנדלת, וחד אפר שהכוונה לטקום שטנרטלן בו הפלח – בית הכנסת, שבנו מותפללים רבים שתפילתם מקובל יותר. מבארת הגמרא: פאן ראנפר שמנגדלים בו תורה, מקורו מרכטיב (ישעה מב ס) 'ה' פפני ליטען אידקו ניגיל תורה ויאירין, ומובהר שיש מקום שההורה מוגדרת, ומאן ראנפר שמנגדלים בו הפלח, מקורו מרכטיב מלכים בחד' 'ספיה אלי את כל הערולות אשר עשה אלישע', ואלישע דעابر תחיתין בן השונמית ברקע – בתפילה הוא רעבROT ואות (שם ר' ליבא). ומובהר שנאמר לשון 'ודלות' על חפילה. מוכיחה הגמרא: הפלטינ – יש סימן דרכו יהושע בון לוי הוא ראנפר שהוא טקום שטנרטלן בו תורה, ראנפר רבוי יהושע בון לוי, בית הפלח טויה לעשותו בית הפלך, שקדושות בית המדרש גROLה יותר. מוסיקה הגמרא: אבן שטע טעה שאמר שבית גROLה הוא בית המדרש שקדושתו גROLה יותר. שניינו במסנה: אבל טבר תורה לא יקחו ספרים וכו'. במשנה מבואר שאם מכור דבר קירוש צרכי לקנות בדמיו דבר שקדושתו גROLה יותר. gamra מביאה ספק בענין זה איבעיא לה' פחו לטבר ספר תורה יישן שראוי לקרות בו וליקח בו – בדמיו ספר תורה עיל. ביאור הספק: האם בגין דלא מעל לה לדמיו לקדושה גROLה יהורה אסוח, או רילטאו שבספר תורה בגין דילטאו לעליוי לדמיו לעיליא אטיריגנא, שהרי אין קדושה גROLה יהורה, שפיד רפי, ולא נאמר בו הרין שיש להעלות דמיו לקדושה גROLה יהורה.gamra תורה לא יקחו ספרים, ומודיק, שדווקא ספרים – נביאים וכותובים הוא דלא יקחו בדמי ספר תורה שקדושתו גROLה מهما, הוא תורה בטה שקדושתן שווה, שפיד רפי לקנות. וזה הגמרא בטעינה: פא שטען, שניינו במשנתינו, אבל טבר תורה לא יקחו ספרים, ומודיק, שדווקא ספרים – נביאים וכותובים הוא דלא יקחו בדמי ספר תורה שקדושתו גROLה מهما, וזה הגמרא הדין בטעינה והוא ברייעבד בשמכוו כבר ספר תורה, ואז אבן מותר למכוור ולקנות בדמיו אחר. וזה הגמרא אחר: רוחה הגמרא: גולין ספר תורה בטעינה – ספר תורה המכולק לחומשים, שימושם לקודשה גROLה יהורה, וכן חוטשין בטעינה נביאים וכותובים, אבל לא נביאים וכותובים בטעינה חוטשין, טיהה, גולין ספר תורה בטעינה – וכן לא חוטשין בטעינה, קעניא שמרודין מקודשנות, וכן לא חוטשין בטעינה חוטשין, ומודיעיק, בטעינה חוטשין אין, אך בטעינה ספר תורה אחר לא, ואז בן הוא הרין שאסור למכוור ספר תורה ולקנות בדמיו אחר. דוחה הגמרא: לא ניתן לדוקא קר, שכן איבא סייא, ולא חוטשין בטעינה ספר תורה, ומושמע שדווקא זה אסור, הא תורה בטה שקדושתן שווה שפיד רפי, ולהיפר מהמודיק מן הרישא. מסיקה הגמרא: אלא ודאי פה לא ליטשען טעה את הרין בוה. ראייה אהחרת: פא שטען, שניינו בברירתא, טניזין ספר תורה על גבי ספר תורה וספר תורה על גבי חוטשין, וחוטשין על גבי נביאים וכותובים, אבל לא נביאים וכותובים על גבי חוטשין ולא חוטשין על גבי ספר תורה, שקדושותם גROLה יהורה. ומודיעיק, ספר תורה על גבי ספר תורה מותר להניח, ואז בן הוא הרין שמוטר לקנות בדמיו ספר תורה אחר. דוחה הגמרא: קבכח קאנפר להביא ממנה ראייה, אין להוכיח ממנה שכן שאני תהעה דלא אפשר שלא להניח ספר תורה על גבי

מתוך הספר ילקוט גאולה ומשיח – פרשת בא

וְכָנְצָא בַּגָּאֹלָתָנוּ הַעֲתִידָה שֶׁלְשָׁה קְצִים בְּסֶפֶר
דָּנִיאֵל: אֱלֹף ק'ג, אֱלֹף ר'צ, אֱלֹף ש'ל'ה, הַוָּא שְׂכַתּוּב תְּחִלָּה:
וַיֹּאמֶר אֶחָד קָדוֹשׁ לְפָלְמֻונִי הַמְּדֻבָּר עַד מִתְּיַחְזֹון הַתְּמִיד
וְהַפְּשָׁע שְׁוּם תַּתְּקַדֵּשׁ וְצַבָּא מְרוּמָס, וַיֹּאמֶר אֶלְיָה עַד עַרְבָּה
בְּקָרָא אֱלֹפִים וְשָׁלַשׁ מְאוֹת וְנַצְדָּקָה קָדְשָׁה¹¹, חַשּׁוּבִים וְלִילּוֹת¹²
בְּיַחְדָּה, וְכָיוֹן שְׁנַחְלָקָם בַּיָּמִים הָרִי אֱלֹף ק'ג שָׁנָה¹³, וְכַתְּבֵי:
וְמִתְּעַטְּה הַסּוֹר הַתְּמִיד וְלֹתֶת שְׁקוֹז שְׁוּם יְמִים אֱלֹף מֵאוֹת
וְתְּשָׁעִים¹⁴, וְכַתְּבֵי אַחֲרֵי: אֲשֶׁר הַמְּחֻכָּה וַיָּגַע לִימִים אֱלֹף
שֶׁלְשָׁה מְאוֹת שְׁלִשִּׁים וְחוֹמָשָׁה¹⁵.

וְהַיְתָה הַסּוֹבָה מִאת הַקְּבָ"הּ שְׁהַיְתָה גָּאֹולָת מִצְרָים עַל ג'
קְצִים כְּדִי לְחֹזֶק יִדְינוּ הַרְפּוֹת בְּגַלְוֹתֵנוּ זָה, וְשָׁלָא נָאֵרָם: אָבָדָה
תְּקֹתּוֹנוּ נָגְרָנוּ לְנוּ¹⁶, כִּי מַאְחָר שְׁנַתְּבָרָר לְנוּ כִּי שֶׁלְשָׁה קְצִים
אֶלְוָשֶׁל גָּאֹולָת מִצְרָים שְׁלַשְׁתָּן הַיּוֹ אָמָת, כִּי עַלְיָנוּ לְהַאֲמִין
כִּי שֶׁלְשָׁה קְצִים הַמְּפּוֹרְשִׁין בְּדָנִיאֵל בְּגַאֹלָתָנוּ הַעֲתִידָה כָּלָם
אָמָת אַעֲפָה שִׁשׁ שֵׁם מְדוֹת וְחַשְׁבוֹנֹת מִתְּחִלּוֹת, וְעַכְבָּר
נָגְרוּ כָּאן וְכָאן ג' קְצִים, שָׁאָם יָצַוְוּ הַיּוֹ נָגְאלָן בְּרָאֵשׁוֹן, וְאָם
לֹא יָצַוְוּ בְּרָאֵשׁוֹן יָצַוְוּ בְּשָׁנִי, וְאָם לֹא יָצַוְוּ בְּשָׁנִי יָצַוְוּ בְּשָׁלִישִׁי,
וְאָם אָפָּשָׁר שְׁתָאָהָר הַגָּאֹולָה מִן הַקְּצָבָה הַאֲחָרְון וְאַילָּךְ.
רְבִינוֹ חַנְנָאֵל, מָוֹבָא בְּרָבִינוֹ בְּחוֹי

יתכן חשבון זה של הר"ח, כי כן מוסיים רכינו שדעה זו היא של הר"ח (ועיין לעיל בפרשת ויגש מו', ח, שם כן רמז לשיטת זו, ע"ש ביאורים ד"ה וכבר דעת). ולא מזאתה דעתה זו שהוחזרה בשום מקום (זה חכם ש"ר באפסו את ההליקוטים של פירוש ר"ח השמייט, וגם בת"ש לא מזאתה רמז לשיטת זו). שוב ראוי שיב"ה תורת ח"ם הרגיש בזוה דמלידת יצחק לא היו אלא ת' שנה והוניה בע"ג. ועיין עוד בפירוש הקצר לר'א"ב עמה שביא בשם רב סעד'י גאנון שחשבון ת"ל הוא מיום שיבא אברהם אבינו מארך כסדרם. והחשבון ת' הוא מיום שעמד בו אברהם כשאמר לו השם "ועבדום ונינו אתם ארבע מאות שנה". והנה מהו שטענו לנו כי ר'ח הילך בעקבות ר'ס. עוד תה"י התיפה יותר גודלה למזה חולק עליו זהה.

(3) אחד מן המלאכים (רש"י).

(4) דניאל ח, ג-ד.

(5) היט"ע ערב בקר" (שנאמר בדניאל ח, ד).

(6) שחרי חצ'י 2300 הוא: 1150.

(7) שם יב, יא.

(8) שם יב.

(9) יחזקאל לו, יא. – ועיין לעיל בראבינו בח' פרשת לך יז, כ, שם שם הביא מרביינו חננאל דברים יקרים מוחקים לבגאולה העתידה.

יב, כב – וְלֹקְחָתָם אָגּוֹדָת אֹזֶב וְטַבְלָתָם
בְּדָם אֲשֶׁר בְּסֶפֶר וְהַגְּעוּתָם אֶל הַמְּשֻׁקּוֹף וְאֶל
שְׁתֵּי הַמְּזוֹזֹת מִן הַדָּם אֲשֶׁר בְּסֶפֶר וְאַתֶּם לֹא
תְּצַאו אִישׁ מַפְתָּח בֵּיתוּ עַד בָּוֹקֵר

א. וְלֹקְחָתָם אָגּוֹדָת אֹזֶב. איתא במכילתא ר"ש אומר ארבעה מזבחות היו משקוף ושתי המזבחות סוף שהוא אסקופה, וכבר כתבנו לעיל שימוש משקוף ושתי המזבחות היו נגד אברהם יצחק וייעקב מבוגר בזוהר (עי' ש"ר א, לו), יש לומר שدم אשר בסוף על אסקופה יסוד הבית שמרכו על יוסף והוא כי אזוב מספרו י"ו ועם אותיות סוף הוא בבחינת יוסף, ואפשר שהי' לכפר על מכירת יוסף דכתיב בו (בראשית מב, כב) וגם דמו הנה נדרש ולכך נצטו על דם מיילה ודם פסח כדכתיב (יזקאל טו, ו) ואומר לך בדמייך חי, ועמ"ש לעיל עוד כי שתי המזבחות היו מרמזים על בית מקדשים ראשון ושני והמשקוף על בית שלישי שבינה במקורה בימיינו, והס' הי' מרמזו למזבח שבשילה שהי' בחלקו של יוסף.

פנימ' יפות

יב, מ – וְמוֹשֵׁב בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר יִשְׁבּוּ
בְּמִצְרָיִם שֶׁלְשִׁים שָׁנָה וְאֶרְבַּע מֵאוֹת שָׁנָה

ב. וְמוֹשֵׁב בְּנֵי יִשְׂרָאֵל. מצינו בגאולת מצרים שלשה קצים, והם: ת' שנה, ת"ל שנה, רד"ו שנה. ת' שנה נמנים מהתחלת גרות וווע אברם עם עניים ודלותם ולחצם של בניו, שנאמר: עבדום ועבדו: וענו אתם ארבע מאות שנה, ובזה נכל גרות ועבדות. ת"ל שנה הם נמנים מיצחק משעה שנולד². רד"ו שנה הם שיישבו במצרים מנין רד"ו.

(1) בראשית טו, יג.

(2) מן מצאתי בכל"ד. אבל הוא תומה מואד, כי כל המופרשים (רש"י וראב"ע בפירוש הארון ורומב"נ) גם המדרשים (סדר עולם פרק ג, מכילתא פסחא פרשה יד, ועיין תורה שלימה לך לך טו, העשרה קמב) וגם הרמב"ם ב"אגרת לתינן" (הוז' מוסד הרב קוק עמוד קנד), וגם רכינו בתוכם (עיין לעיל פרשת לך לך טו בסוף פסוק יז), מלךפה אחד שמשנעל יצחק עד שייאנו מצררים היו ארבע מאות שנה (וחחובון הוא בדיקות: יצחק הי' ס' שנה בלוד רבקה את יעקב, ויעקב הי' ק"ל שנה, וישראל עמדו שם רד"ו שנה, הרי ת). והחובון ת"ל הוא מגוית בין הבתרים. ואם כן איך

המשך ביאור למ"ס מגילה ליום שבת קודש עמי א'

1 אגב דינו של רבא בגבו והותירו, מביאה הגמoria מאמר בענין זה:
2 אָשֶׁר רְבִי יוֹתָן פְּשָׁוֹם רְבִי פָּאֵר, בְּנֵי קָרְעֵר שְׁחַלְכּוּ לְעִיר אַתְּרָת,
3 וְפְּסָפָקוּ עַלְיָהוּ אֲנָשֵׁי אָרֶץ עִיר אַצְקָה, נָזְנָנָן אֶתְוָה לְבַאֲיַ צְדָקָה שְׁלָל
4 הַעִיר אֲפָק שְׁאַיְנָם דְּרִים שֵׁם, שְׁלָא יְחִידָם שְׁאַיְנָם נְוַתְּנָם צְדָקָה
5 שְׁפָסָקוּ עַלְיָהוּ, וּבְשָׁהָן בְּאַיְלָהּ, וּבְשָׁהָן בְּאַיְלָהּ לְעִיר, תּוּבָעִים אֶת הַצְּדָקָה
6 שְׁנַתְּנוּ וּמְבָיאֵן אֶתְהָה עַפְּהָן, וּסְפָרָבָן בְּהָעַגְּנִי עִיר.
7 רְאֵיה מִבְּרִיתָה: פְּנַיאָ בְּפִי קָרֵי, כִּמְהָ מְבִי קָרְעֵר שְׁחַלְכּוּ לְעִיר אַתְּרָת
8 וְפְּסָפָקוּ עַלְיָהוּ אֲצְקָה, נָזְנָנָן בְּאַיְלָהּ, וּבְשָׁהָן בְּאַיְלָהּ אֲזָהָה עַפְּהָן
9 מְפַרְנָסִים בְּהָעַגְּנִי עִירָם. וְעַדְיָה שְׁחַלְכּוּ לְעִיר אַתְּרָת וְפְּסָפָקוּ עַלְיָהוּ
10 אֲצְקָה, נָזְנָנָן, וּבְשָׁהָר לְעִיר אוֹנוֹ נְטָלָה לְהַבְּיאָה לְעִיר, אֲלָא

55 מעות ההלואה אבל המולוה פירוח הלוחה בשכר המונתנת מעותיו
 56 אצלנו, ואסור ממשום ריבית. רבינו יהודה אומר, אףלו אם הולקע
 57 אוכל פירות טוקה, כיון שיש לך נידר אחד שישובו לידי ריבית, וכיון
 58 שאוכל הפירות בדרךך מוכר, לא אסרו זאת חכמים. ואפריך רבינו יהודה
 59 בראייה לשיטתה, מצעה בכיתום פן ווון שפעה שדרתו סבר למולה
 60 כפי האופן המבואר כאן על ידי רודראת רבינו אלעד למולה
 61 אוכל פירות קיה קודם זמן הפירען, ומהוראות רבינו אלעד בן
 62 עורייה שמותר לולוך לאבול פירות, מוכח בשיטתי שמורה. אפריך
 63 לו חכמים, וכי פטש יש ראייה לשיטהך, הרוי מוכר אוכל פירות קיה,
 64 ולא לךך בדבריך, ולכן תורתך דברי הכל.
 65 מבארת הגמרא: פאר בגיןיהם, אך אחר בריבית איבא בגיןיהם, טר –
 66 רבינו יהודה סבר, צד אחר בריבית טוקה, כיון שהוא רק ספק שמא
 67 באכילת הפירות יבוא לידי ריבית דרבנן שנזרו אף על ריבית
 68 במוכר. וטר – תנא קמא סבר, אך אחר בריבית אסורה, כיון שיש צד
 69 שמא באכילת הפירות יבוא לידי ריבית. ורבינו מאיר שהותיר
 70 המשותמש בו בשכר שמעותיהם ביד המוכרים, סבר ברבי
 71 יהודה שהותיר זאת.
 72 הגמרא מביאה ביאור אחר במחלוקתם: רבא אפריך, רבלו עלא –
 73 רבינו יהודה וחכמים, סוברים שצד אחר בריבית אסור, ותקא הנידון
 74 האם מותר ריבית על קבוק לחייב איבא בגיןיהם, שהותנו שכשיגיע
 75 הזמן וירגע הלוחה, יחויר המולוה דמי הפירות שאכל, טר – רבינו
 76 יהודה סבר, ריבית על קבוק לחייב טוקה, שהרי אף אם יבוא לידי
 77 ריבית יהודינה המולוה, וטר – תנא קמא סבר, שכןון שהיה ריבית
 78 בשעת אכילת הפירות, אסור אף על מנת להחוירה.
 79 שניו במשנה: וחכמים אוטרים מזכירין אותו ספר עולם ובו.
 80 במשנה מבואר מחלוקת בין מוכירה עדין מוכירה לשם חצר ולהשתמש בו
 81 אחר כך לשימושו בוין. הגמרא דנה בהטלת מי גללים במקומות
 82 תפילה: אפריך רב יהודה אפריך שטואל, טווער לאדם לחשתין פיט בותך
 83 ארבע אמות של תפלה – שההפלל בדין. רב יוסף תמה על חידושו
 84 של שמואל אפריך רב יוסט, טאי קא טפשע ליש שמואל, הלא תניא
 85 במשנתינו רב יהודה אסורה, מזכירין אותה לשום קוצר ולזקח מה
 86 שיראה בעש, ומוכר שמותר לקונה בעשיית נרכיו ואפלו רבקן שחולקו ואסורה,
 87 עריכיו ואף תשמש בוין בעשיית נרכיו ואפלו רבקן שחולקו ואסורה,
 88 גם הם לא קאניך אלא בבית הבנטה דרביעי קדושים, אבל בארכע
 89 אמות שההפלל בדין ולא קביע קדושים, לא אסרו זאת.
 90 ברייתא בענין זה, כתני תפיא קפיה לריב נחפה, הפלל ואחר כך
 91 רוצחה להשתין, פירחיק ארבע אמות ממקום תפילתו וטשתחן. וכן
 92 תפשתחן רוצחה לההפלל, פירחיק ארבע אמות ממקום שהשתין שם
 93 וטהפלל. אפריך ליה לשונה הבריתא, בשלקא דין תפשתחן פירחיק
 94 ארבע אמות וטהפלל, תניא באמשנה (ברכת כת), פטה ירוחיק פתן –
 95 ממי הרגלים וכן הצואות, ארבע אמות. אלא דין תפטעל פירחיק
 96 ארבע אמות וטהשתחן, קשה עליו לפה ליה להרוחיק, הרוי אף חבי
 97 קדושיםתו לכולחו שבייל דנתקדעא, שכןון בה ארבע אמות שלא
 98 התפללו בין עברי דרכיהם, אלא ודאי אין קדושה במקומות זה
 99 ומותר להשתין בו.

100 מישבת הגמרא: תען בבריתא ישותה כדי הילוך ארבע אמות קודם
 101 ששתון, אך אחר ששחה אין צריך להרוחיק מאוות מקום.
 102 מוקשה הגמרא: בשלקא הדין שהפשלין ישותה ברי הילוך ארבע
 103 אמות וטהפלל, הטעם מושום ניצוצות שנחותם בהטלת מי גללים, ביד
 104 שלא יטנוו בגדרו מותם, אלא הדין שהטהפלל ישותה ברי הילוך
 105 ארבע אמות ואחר כך ישותין, לפה ליה הרי אין קדושה במקומות זה
 106 במובואר.
 107 מתרצת הגמרא: אפריך רב אשין, צעריך לשחות מושום שקל הזון של
 108 כדי הילוך ארבע אמות, עוניין תפטעל סדרה בפי, ורחשיש פרתקון
 109 שפועתיה – שפותחו מרותות את תיבות התפללה.
 110 הגמרא מביאה כמה תנאים שהאריכו ימים מטעימים שונים,
 111 שהראשון שבהם הוא בעין האחרון: ולפ"ז סיון, והוא נטריקון
 112 שנות התנאים המוכרים (רבוי זכאי, רבוי אליעזר בן שמואל, רבוי
 113 המשך בעמוד מז

1 כבר עיר – תלמיד חכם המתעסק בצרבי ציבור, אבל אם יש שם
 2 חבר עיר, אף מדקה של בני עיר אחרת פיטמן לחבר עיר שיש להילקה
 3 כראות עניין, שדעתם היהת שייעשו בצדקה שנונתים כדרעת
 4 החכם, וכל שפכן במעשהה זו, דעתני דרי ודריכו – של עיר ושל
 5 עירכם עלי בטייבי לקבל צדקה, וזהו נדרתם על דעתך.

משנה

6 אין מזכיר את בית הכנסת של רבים ליחיד אף כדי להתפלל בו
 7 בטני שטומריין אותו קבוריות, דברי רבינו מאיר אפריך לו חכמים,
 8 אם כן, אף לא ימכרו בית הכנסת מעד גודלה שיש מתפללים רבים
 9 לעדר קפעה שיש מעט מתפללים, שהרי מורידו מקודשתו, ולא
 10 יתרון שאסור, שאם כן לא תמצוא מכירה בבית הכנסת, ואם כן אף
 11 למוכר של רבים ליחיד מותר.

גמרא

12 הגמרא דנה בטומו של רבינו מאיר. מוקשה הגמרא: שידר קאניך
 13 ליה רבקן לרבי פאוד שאן חילוק בין למוכר של רבים ליחיד
 14 למוכירה מעיר גודלה לקטנה, ומה ישיב על כך רבינו מאיר. מתרצת
 15 הגמרא: רבינו פאוד ישיב, במוכירה מעיר גודלה גודלה עלייר בטענה, פיעריא
 16 קדרישא בקדושת בית הכנסת, וקשṭא לאחר המוכירה נפי קדרישא
 17 בקדושתו, ولكن אין חילוק ומותר למוכר, אך פרטיכים ליהר, לאחר
 18 המכירה ליבא קדרישה בקדושה הראשונה, שהרי אין אומרים
 19 דברים שבקדושה בפחות מעשרה.

20 לפה וה מבארת הגמרא דעת חכמים: ורבקן ישיבו לך, או איבא
 21 לבייש שורד מקודשו במוכירה מרבים ליהר מן הטעם האמור,
 22 בו פאי גונא במוכירה מעיר גודלה לקטנה נפי איבא ליטחט לך,
 23 טשומס ערוב עם תקרת פלך' משלי ד כת, שבעיר גודלה יש רבים,
 24 ויש בקר יותר הדורת מלך. ואם באופן זה אין חוששים לך, שכןון
 25 שמוור ומשתמש בדרכם לצורך דבר שקדושתו גודלה יותר,
 26 יצאה הקדושה מבית זה ומותר להשתמש בו לתולין, הוא הדין
 27 שמותר למוכרו ליחיד.

משנה

28 אין מזכיר בית הכנסת אף של רבים לרבים במוכירה עולמית,
 29 שודרך בזון הווא, שנראה שאינו נהسب בעניין לכלום ולבן מוכרו,
 30 אלא מוכרים על הנאי שאם רצטו המוכרים יבטלו את המוכירה
 31 ויתחוירו להם, דברי רבינו מאיר. וחכמים אוטרים, מזכיר איזו איזו אף
 32 ספר עולם, ואף ליהר ולכל שעימיש, חין פראבעה דרבים שהם
 33 תשמייז בזון, לפעריא, ולברוקן – עיבוד עורות, לטבילה של אדם
 34 טמא, ולבית הפטים. רב יהודה אסורה, מזכיר אותה לשום חצר, ואם
 35 אכן פירושו בקר בשעת המכירה מלקום טה שיראה בעש, ואף
 36 ארבעת הדברים הנוכרים.

גמרא

37 שניו במשנה, שלרבי מאיר מוכרים בית הכנסת על תנאי שאם
 38 רצטו יהודיו. הגמרא דנה בה מגד איסור ריבית. מוקשה הגמרא:
 39 ולרב פאוד קיבי קירוי בה הקונים, פא אם התבטל המוכירה תנייא
 40 לא שימוש הקונים בו ריבית של שכיר המונתנת מעותיהם ביד
 41 המוכרים, ואסורה.

42 מתרצת הגמרא: אפריך רב יוחנן, רב פאוד בישיטת רב יהודה
 43 אפריך, ראניך שבדורך מוכר אם יש לך צד אחר בריבית – שיש ספר
 44 אם יבואו לידי ריבית, טוקה, כיון שאין זה ודאי שייעברו על
 45 האיסור. דגניא בבריתא, קרי שוקה מלחה נושא (=תובען) בקבינו
 46 קבוק שהלוור, וצעה לו להלה שדרתו טבר, והיינו שאם לא יהור לו
 47 עד זון פלוני תהא השודה של, הדרין הוא שפכן שטומר – הלזה
 48 אוכל את פירות השודה על, הדרין הוא שפכן שטומר – והוא
 49 שנות התנאים המוכרים (רבוי זכאי, רבוי אליעזר בן שמואל, רבוי
 50 הלזה את ההלואה ולא ימכור למולה את השודה, ונמצוא שמלבד

4 השחיטה עצמה, זהו חלק מעבודת השחיטה – ולכן זהו
 5 חלק גם בעבודה הכללית של פסח, שציריך ואפשר
 6 לתיקן תמיד.

(מושיות אוחש"פ תשכ"ט)

- 1 שיאמרו הילל באכילת הפסה, וזה אינו עניין כללי בהכנה
- 2 להיות עברי ה', ולפיכך אין הכרה להשלים זאת.
- 3 ואילו ההילל הנאמר בעת שחיטת הפסה הוא מצד

30 ארץ ישראל, טיבך כיipo ליה לר' הונא – היו כפופים לר' הונא
 31 מחתמת גודלותו, וכן יכול הוא לקרוא ראשון במקומם כהן, אלא רב,
 32 לא כל הכהנים היו כפופים אליו, שכן הוא אכן – הר' היה דר
 33 בהרדרעה שטואל רבקה נינה – שהיה כהן ורב ערלה – הנὴיגו
 34 עליו, ככלומר כיבורו רב שילך לפניו, וכיצד היה יכול רב לקרוא
 35 ראשון בבלב. מחרצת הגמורא: לעולם היה רב מכובד מכל בני
 36 דורו ו אף שטואל נפי טיבך נינה כיip ליה לר', ומה שהיה חולך
 37 לפני ר' הונא רצבר ליה קבוע – היה וזה כבוד רב עשה לה וכי
 38 עבד ליה רב כבוד שבזה מראה שהוא כפוף אליו, דזוקא בפנינו,
 39 אך שלא בפניו לא עבד ליה כבוד, והואו מעשה שרב קרא ראשון
 40 היה בבבל שאינה מקומו של שמו של שהיה בנהרדעא.
 41 והכהנה שרב קרא ראשון: כי נפי טיבך בכתני קרא, דאי
 42 פלא דעך בישראאל קרא – אם תעלה ברשות רב כבוד קרא שלישין,
 43 ?פניהם פאי טעטא בירך – מודוע בירך לפניו, הרי במשנה מבואר
 44 שرك היפות בתורה מברך לפניו, ואם כן ודאי שקרה ראשון ולפניך
 45 בירך לפניו.
 46 הגמורא דוחה את ההוכחה: אף אם רב היה השלישי מכל מקום
 47 היה לו לברך, כי מעשה זה היה לאחר התקנה של חכמים בכל
 48 ההוראים יברכו לפני קרייתם, כמו שנתבאר לעיל (כא). הגמורא
 49 לא קיבלת את הדוחה, ומושה: או כי שהיה והלאfter התקנה,
 50 לאתדריך נפי לברך – והיה לר' לברכו, שהרי התקנה היהת אף על
 51 ברוכה של אחריתו. ובעל ברוך שמעשה זה היה לפני התקנה, ומה
 52 שבירך לפניו שתהיה הראשן. מחרצת הגמורא: לעולם
 53 אפשר שהיה המעשה לאחר התקנה, ומאותר שהתקנה היתה
 54 משומן הנכensis והיויאים, שאנו יבאה לר' רב – שונה היה מקומו
 55 של רב, רטיאל עלייל – להבנס באמצע קריית התורה היו רגילים
 56 בשאר מקומות מחמת אונס וכורומה, והיה צורך לתיקן שכולם
 57 יברכו לפניו,

1 יש תוספת תפילה, דהיינו ברכת עננו, וגם זה נחשב יום שיש בו
 2 מוסף שקוראים בו ארבעה.
 3 הגמורא מנסה לפשט ממשנתינו: לא שמע, שנינו במשנה, בראיש
 4 קוראים ובחולו של מועד קידון ארבעה, ומשמע שرك בהם כך הוא
 5 חויין, לא בטענית צבור קוראים רק שלשה. דוחה הגמורא: אם בא את
 6 לדריך מלשונו המשנה, אם כן אכן ארבעה – אמר ר' רישא – אמר ר' רישא את הרישא
 7 של המשנה, בשני בוחטיש ובשבט בטמנחה קידון שלשה, ומשמע
 8 הוא בטענית צבור ארבעה, ונמצא שדרבי הרישא והסיפה סותרים,
 9 אלא על בריך פלא לא לא לכיישען פלא – ממשנה וזה אין להביא
 10 ראייה לעין שאלת זו.
 11 הגמורא מנסה להביא ראייה אחרת: לא שמע, רב איקלע – נודמן
 12 לבעל בטענית צבור, אם קרא בכתני – מעוד רב לקרוא בספר
 13 תורה, כמה בירך – לפניו שהוחили לקרו בירך ברכת התורה
 14 שלפנייה, חתימים – סיום ולא בירך ברכה שלאחריתו. ובשעת נפילת
 15 אפים געול בולע עלקא אאנפיזיו – נפלול כל העם על פניהם, ורב
 16 לא געול על אפיה. והוא ר' לא בון הינה ולא לו,
 17 ובודאי בקריאת היישראאל קרא שהוא הקראייה השלישית, ואם כן
 18 פאי טעטא חתם ולא בירך – מודיע לא בירך בסיום הקראייה (זהרי)
 19 מבואר במשנה שהחוותם מביך לאחריה), לאו פושים – האין זה
 20 משום רבעי למקרי אוחדרען בתריה – שציריך אחר לקרו אחוריו,
 21 ומושום בר לא בירך רב לאחריה. ומוכח שבטענית צבור קוראים
 22 ארבעה.
 23 דוחה הגמורא: לא – לעולם קוראים רק שלשה, והמעשה שם היה
 24 שרב בכתני קרא – מחתמת חישובתו קרא ראשון במקומם הכהן, ולפי
 25 שיש אחריו עוד קוראים לא בירך לאחריה. דלא ר' הונא קרא
 26 בכתני אף שאלה היה כהן, משום שהיה גדול בתורה, ואם כן גם רב
 27 קרא ראשון משם גודלותו בתורה. הגמורא מנסה על הדמיון בין
 28 רב לר' הונא: בשפלא רב הונא קרי בכתני, דלא אפלו רב אפי ורב
 29 אפי בכתני חשי בישראאל – שהו הכהנים החשובים של

המשך ביאור למפס' מגילה ליום שבת קודש עמ' ב

18 רפה ביריה, רב הונא איניעש גוצא – גמור קומו נינה, ובאשר גונא
 19 אופורי – ישן על מיטה באוטו זמן, אתיין בנטיה ובליה של לא
 20 הבדינו בו מנוח הדותנו נמנור, ושלחו ושלין פניעתו ערלה – ופשטו
 21 את בגדיו המשי שעליין והשליבו עליו, עד ראייטום בשריא – עד
 22 שנתבססה בגדי משי בברכת רב, ושמע רב שנתקיימה ברכתו
 23 ואיקפ ערך רב הונא, אפר, פאי טעטא לא אפרק ל' כי ברכתי
 24 – בכשבירכתיו, ובן לטר, ככלומר שאף אני אטברך בך, והיתה
 25 הרכבה מתיקיota בי והויתו זוכה לעשירות.
 26 תנא נסף שהאריך ימים: שאלו פלטורי אט רב' אלער בון שטוע,
 27 פטה הארכת ימים. אפר לךם, פאי לא עשיוי קפנדי – קידור
 28 דרך בית תכונת לעבר דרכו, ולא נכונת לאהר ששבו
 29 התלמידים על הקרקע ופעעי עיל ראי עס קידון, שהעובר
 30 בינוים ציריך להרוחיב פסיועתו ונראה כפוסע עליהם, ולא גשאי
 31 פפי על הדורבן בברכת חתנים בלא ברקה לפניו.
 32 שאלו פלטורי אט רב' פירדא, פטה הארכת ימים. אפר לךם, פאי
 33 לא קידוני אט לביית הפקיד אלא השכמותי ובאת ריאון.

1 פירדא, ורבי ניחוניא בן הכהן. שאלו תלמידיו את רב' זבא, בטה
 2 – באיזו כותה הארכת ימים. אפר להם, פיטי לא השטני פיט בטונך
 3 ארבע אמות של פטה אט מהחוץ לבית הכהנת, ואט בשוואו הירוח
 4 גמור, ולא בוגיטי שם לחבירי אט בכינוי שאינו של גנא, ולא בטלוי
 5 עשית קידוש קיום בשבעת עליין, על אלף עניות, ועל אלף שבדיעבר
 6 נתן לךך על פת. היה מעשה בענין זה, שאפא זקינה קינה- ל' – עזעיקן

 7 ופעם אתה לא היה בידי ממון, וסבירה פטה – עציקן שברראשה
 8 והבאה ל' תמורה לנקיתין יין לקידוש חיון. ותגא בברירתא את
 9 השבר שקיבלה, בטה אט מהות ערבי – חביבות
 10 יין, ובטה זהא, קנית לבק� שלשה אלפים נרבין יין.
 11 מעשה נסף בענין זה רב הונא דוחה אפר דרא – חגר מותני בגמי,
 12 קאי קפיה דרב אפר לךה רב, פאי דאי, מודיע איך חגור אבטן
 13 רגיל. אפר לךה רב הונא, לא קוח ל' ממון לנכות יין לקידושא,
 14 וטשנטיה להטינאי – נתני את אבטני במשכן וקובלתי ממון
 15 בהלהאה, ואתאי ביה קידושא – וקונתי בו יין, אפר לךה רב, יהא
 16 רצעא דתיטום בשריא – יהי רצון שתתבססה בגדי משי. ואבן
 17 התקיימה ברכבת רב ברב הונא, שכן כי איפל – בשנבס לחופה